

Černá tma budoucnosti
cesty naše plní prachem,
někdo běží, záda kryté,
další ve škarpe vzlyká strachem.
Nohy bol a rány živé na spočinutí čekají,
kolem houfy ukřivděnců
pochopení hledají.

Odkud jdeme těžko soudit,
zpretrhaný v zádech mosty,
před náma zůstává tma
a za náma jenom kosti.
Cesta dlouhá, světla není,
křižovatky nevidět,
neznat směr a cíl své cesty,
jen rychlejším cos' závidět.

Ostré lokty, dlouhé prsty,
stud ve tmě vidět není,
podrážet všem kolem nohy,
pak čekat na odpuštění,
nic nepřichází, nesvítá,
místo duše mrazí,
jak žít prázdný život,
kde stále něco schází.